

[Bækgaard.]

udgifterne i lighed med fredede ejendomme kan godkendes som forbedringer.

Endelig indeholder lovforslaget en ændring vedrørende udlejning af enkeltværelser, for hvilke det foreslås, at opsigelsesfristen forlænges til en måned — altså også en ændring i lejernes favør.

Det må være klart, at når vor indstilling er den, at forslagene selv — til skade for det mål, forliget har angivet: boligmarkedets normalisering — er for stærkt i lejernes favør til, at en normalisering kan forventes, så gør rækken af ændringer, der lider af den samme skavank, os ikke mere velvilligt indstillet over for de to lovforslag. Vi vil imidlertid afvente den udvalgsbehandling, som nu kommer, men vi har ikke stor tiltro til, at den kan medføre væsentlige ændringer; det drejer sig jo her om forligsforslag, som det allerede fra første færd kan være vanskeligt at ændre.

Niels Westerby: Vi har jo set adskillige eksempler på, at de advarsler, som fra liberalt centrums side lød, dengang man indgik en aftale om at indføre lejevurderinger, om jeg så må sige, desværre har vist sig at være rigtige. Vi har set, at man i en række købstæder har villet ophæve huslejestoppet eller huslejereguleringen alene for at undgå lejevurderingerne. Man ser jo også gang på gang, at der er vanskeligheder med at gennemføre dem.

Jeg er da ikke i tvivl om, at boligministeren og boligministeriets embedsmænd og vurderingsrådenes medlemmer gør sig megen umage for at gøre det så godt som muligt, men vi sagde på forhånd, at det ville være umuligt at foretage dette på en god og gnidningsløs måde. Det er for det første kostbart — det ved man; det koster staten penge, det koster kommunerne penge, det koster husejerne penge, og det kan vel også siges til en vis grad at koste lejernes tid, ligesom det koster også alle de offentlige myndigheders og husejernes tid. Det er både

kostbart og tidkrævende — og det er irriterende.

Nu skulle jeg ikke beklage mig over en lejevurdering, hvis der var brug for den; men man behøvede den jo ikke. Man kunne i stedet for have brugt den nuværende leje som udgangspunkt for en tilpasning af lejen; så havde man jo undgået alt dette, der ikke har fungeret, som det skulle, og som man på forhånd vidste ikke ville fungere, som det skulle.

For det andet mener jeg, at man også i dette lovforslag er for god ved grundejerne. Jeg mener, det er meget vigtigt, at lejerne har sikkerhed for, at det, de betaler mere, kommer nybyggeriet til gode. Vi foreslog derfor fra liberalt centrums side, at 60 pct. af forhøjelserne af lejen i den gamle boligmasse ved hjælp af obligationskøb eller oprettelse af en obligationsfond, der foretog disse obligationskøb, skulle komme nybyggeriet til gode. På den måde var man ikke bare kommet til, om jeg så må sige, i videre omfang, end godt er, at tilgodese husejerne, men var kommet til at beskæftige sig med det, som er sagens virkelige kerne: at prøve på at hjælpe med til at finansiere nybyggeriet.

Hvad angår det andet spørgsmål: oprettelse af et særligt institut, der skal have en bestyrelse på 9 medlemmer, som skal organisere det, og hvortil en del af midlerne fra lejeforhøjelserne skal indgå, så er dette jo administrativt også alt for krævende — og det kunne også have været undgået. Det kunne have været undgået, hvis man var gået den vej, vi pegede på: at man købte obligationer. Det er jo en mekanisme, som i forvejen er indarbejdet, en mekanisme, som i forvejen fungerer, og en mekanisme, som ikke kræver større indsats i form af administration og arbejde. Hvorfor så ikke bruge disse sædvanlige kanaler i stedet for at lave et nyt institut, som kræver ny administration? Det er noget ejendommeligt noget, at skønt alle her i folketinget er enige om, at man skal